

Απόδοση του Πάσχα.

Αρχιμανδρίτης Δανιήλ Αεράκης.

Η Ανάσταση συνεχίζεται! Αυτό δείχνει και η γιορτή της Αποδόσεως του Πάσχα. Τα ίδια γράμματα της νύχτας της Αναστάσεως, ακούγονται και κατά την Απόδοση του Πάσχα. Τελείται μια μέρα πριν απ' τη γιορτή της Αναλήψεως.

Κάθε μεγάλη γιορτή στην Ορθόδοξη λατρεία έχει την «απόδοσή» της. Κάθε γιορτή είναι ζωντανό γεγονός, που επαναλαμβάνεται στη ζωή της Εκκλησίας, στη ζωή του πιστού.

Αλλά και για άλλο λόγο γίνεται ο επανεορτασμός μιας εορτής, δηλαδή η απόδοσή της. Για ν' απολαύσουμε ακόμα μια φορά την ομορφιά της γιορτής.

Όταν ένα θέαμα είναι ωραίο, ποθούμε να το ξαναδούμε. Όταν ένα φαγητό είναι νόστιμο, θέλουμε να το ξαναγευτούμε. Ο εορτασμός κάποιου γεγονότος της ζωής του Χριστού ή της Θεοτόκου, προξενεί γλυκύτητα στη ψυχή, που θέλει να το ξαναγιορτάσει.

Τη γλυκύτητα περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο γεγονός, την αισθανόμαστε για τη γιορτή του Πάσχα. Γιορτή ευφροσύνης. «Πανήγυρις έστι πανη-γύρεων». Ποτέ άλλοτε δεν σκιρτά η ψυχή τόσο πολύ, όσο τη νύχτα της Αναστάσεως. Χαιρόμαστε για το θρίαμβο του Αναστάντος Κυρίου.

Θρίαμβος της ζωής κατά του θανάτου. Του Χριστού κατά του Άδη. Της χαράς κατά της λύπης. Της αλήθειας κατά του ψεύδους. Αυτή η ευφροσύνη για την Ανάσταση του Χριστού είναι καθολική και αιώνια. Ουρανός και γη συγχορεύουν. Όχι μια φορά. Πάντοτε, αιώνια. «Ουρανοί μεν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γη δε αγαλλιόσθω· εορταζέτω δε κόσμος, ορατός τε άπας και άόρατος. Χριστός γαρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώ-νιος» (κανόνας Πάσχα).

Η Ανάσταση συνεχίζεται. Κάθε φορά, που τελούμε τη θεία Λειτουργία. Η θεία Λειτουργία ξαναζωντανεύει μπροστά μας όλα τα στάδια της ζωής του Χριστού. «Οδεύωμεν διά πασών των ηλικιών του Χριστού», όπως λέει ο άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος.

Ο Χριστός γεννάται, στην «πρόθεση», που τελείται στην αριστερή κόγχη του ιερού που μοιάζει με φάτνη. Ο Χριστός βγαίνει στο κόσμο για να κηρύξει το Ευαγγέλιό Του, κατά τη μικρή είσοδο, που ο ιερέας βγαίνει με υψωμένο το Ευαγγέλιο. Ο Χριστός ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα για να θυσιαστεί, κατά τη μεγάλη είσοδο. Ο Χριστός υψώνεται πάνω στο Σταυρό και θυσιάζεται, κατά την προσφορά και τον καθαγιασμό των Τιμίων Δώρων, που γίνεται με την προσφώνηση: «Τα σα εκ των σων...». Ο Χριστός ανασταίνεται, κατά τη μετάληψη των αχράντων Μυστηρίων, που πλημμυρίζει τη καρδιά από αναστάσιμη χαρά. Γι' αυτό και ο λειτουργός, όταν κοινωνεί, ευθύς αμέσως λέει το «Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι...».

Κάθε θεία Λειτουργία είναι μια ανάμνηση του Σταυρού και της Αναστάσεως. Είναι το σταυρώσιμο και αναστάσιμο Πάσχα. Ιδιαίτερα η Λειτουργία της Κυριακής έχει αναστάσιμο χαρακτήρα. Είναι η Λειτουργία της «μιας των σαββάτων». Την Κυριακή είναι όλα αναστάσιμα. Τα απολυτικά των οκτώ ήχων, όλα αναστάσιμα. Αλλά και τα τροπάρια του όρθρου της Κυριακής. Κατεξοχήν αναστάσιμη είναι η περίοδος του Πάσχα, του Πεντηκοσταρίου,

που αρχίζει τη νύχτα της Αναστάσεως και τελειώνει τη Κυριακή των Αγίων Πάντων.

Η Ανάσταση συνεχίζεται! Επαναλαμβάνεται κάθε φορά, που οι πιστοί έχουν Πάσχα. Οι κοσμικοί συνάνθρωποί μας μια φορά το χρόνο έχουν Πάσχα. Και ούτε αυτό αντιλαμβάνονται. Δεν το απολαμβάνουν. Νομίζουν, πως Πάσχα είναι το σουβλιστό αρνί, τα κόκκινα αυγά, το γλέντι και το ξεφάντωμα! Οι πιστοί γιορτάζουν το αληθινό Πάσχα, μάλιστα πολλές φορές στη ζωή τους. Όταν με πίστη ζουν το μυστήριο του Χριστού, το μυστήριο του Σταύρου και της Αναστάσεως. Ζουν το νέο Πάσχα. Όταν κατορθώνουν και κάνουν μεγάλα περάσματα. Πάσχα σημαίνει διάβαση, πέρασμα. Ο Χριστός σταυρώθηκε και αναστήθηκε, για να μας περάσει απ' την ενοχή της αμαρτίας στη δικαίωση. Απ' τα έργα του σκότους στην αγιότητα. Απ' τη φθορά στην αφθαρσία.

Κάθε φορά, που ξεπερνάμε τα γήινα, που υπερπηδάμε τα προβλήματα, που υπερνικάμε τις θλίψεις, που περνάμε το ορμητικό ποτάμι της ζωής ή τη φουρτούνα της θάλασσας των πειρασμών, κάνουμε θαυμαστή διάβαση. Πάσχα γιορτάζουμε! Όταν αξιωνόμαστε να κοινωνούμε το Σώμα και το Αίμα του Ιησού Χριστού. Με τη Θεία Κοινωνία κάνουμε όχι απλώς διάβαση, αλλά υπέρβαση. Ξεπερνάμε τα μέτρα μας. Αποκτάμε θεϊκές διαστάσεις. Αποσπώμαστε απ' τη γη. Ξεκολλάμε απ' τη λάσπη. Ανερχόμαστε προς τον ουρανό. Γινόμαστε κοινωνοί του Χριστού. Κοινωνοί των παθημάτων Του και της Αναστάσεώς Του. Γινόμαστε κοινωνοί θείας φύσεως (Β' Πέτρ. α' 4). Γινόμαστε χριστοφόροι, θεοφόροι.

Η Ανάσταση συνεχίζεται! Επαναλαμβάνεται στη ζωή των αγίων. Οι άγιοι είναι αμαρτωλοί, που αναστήθηκαν. Σ' ένα τροπάριο παρακαλούμε· «Ανάστησον ημάς πεσόντας τη αμαρτία». Η αμαρτία είναι θάνατος. Η μετάνοια είναι ανάσταση. Νύχτα σκοτεινή η αμαρτία, μέρα λαμπρή η ζωή της μετάνοιας. Κάθε χριστιανός, που μετανοεί, είναι ένας αναστημένος. Κάθε άγιος αποτελεί ζωντανή απόδειξη της δυνάμεως της Αναστάσεως. Η φωτεινή ζωή του αποτελεί ανταύγεια του αναστάσιμου φωτός.

Ο ιερός Χρυσόστομος στην ομιλία του « Εις το Άγιον Πάσχα», αναφερόμενος στους νεοφώτιστους χριστιανούς, για κείνους, δηλαδή, που βαπτίζονταν ομαδικά κατά τη νύχτα του Μεγ. Σαββάτου, λέει: Θέλω ν' απευθύνω το λόγο σ' αυτούς, που τη φωτόλουστη αυτή μέρα αξιώθηκαν το θείο βάπτισμα. Οι νεοφώτιστοι είναι τα καλά δενδρύλλια της Εκκλησίας, τα λουλούδια τα πνευματικά, οι νέοι στρατιώτες του Χριστού. Πριν από χτες ο Κύριος μας βρισκόταν στο Σταυρό. Έτσι κι αυτοί, πριν από χτες βρίσκονταν στην κυριαρχία της αμαρτίας. Αλλά τώρα συναναστήθηκαν μαζί με το Χριστό. Ο Χριστός σωματικά πέθανε κι αναστήθηκε. Αυτοί ήσαν πεθαμένοι στο λάκκο της αμαρτίας. Κι απ' την αμαρτία αναστήθηκαν. Η γη τώρα την άνοιξη τριαντάφυλλα και γιασεμιά κι άλλα λουλούδια μας χαρίζει. Το βαπτιστήριο με τ' αγιασμένα νερά μας χάρισε σήμερα ανθόκηπο πιο όμορφο απ' της γης.

Η αλλαγή του ανθρώπου αποτελεί την τρανότερη απόδειξη της Αναστάσεως. Απ' τον τάφο της αμαρτίας ανασταίνεται ο άνθρωπος με τη δύναμη της μετανοίας.

Ποιό είναι δυσκολότερο; Το ν' αναστηθεί ένας αμαρτωλός απ' το μνήμα της ακολασίας ή το να αναστηθεί το σώμα του ανθρώπου απ' τον τάφο της φθοράς; Φαίνεται το δεύτερο δυσκολότερο. Κι όμως, το πρώτο είναι. Για την ανάσταση των σωμάτων καμιά αντίσταση δεν προβάλλεται. Για την αλλαγή της ψυχής υπάρχει η αντίσταση της θελήσεως, του παλαιού ανθρώπου.

Πολύ δύσκολη η πνευματική ανάσταση. Το να γίνει: Ο θυμώδης, πρᾶος. Ο χαρτοπαίκτης και φιλάργυρος, ελεήμων. Ο μέθυσος, εγκρατής. Ο σαρκολάτρης, σώφρων. Ο εγκληματίας, ήσυχος. Ο άγριος, άγιος. Αυτό το τόσο δύσκολο είναι γεγονός. Το βλέπουμε στο χώρο της χάριτος, στη ζωή της Εκκλησίας.

Η Εκκλησία έχει τη δύναμη της μεταμορφώσεως, της αλλαγής του ανθρώπου. Είναι η Εκκλησία της Αναστάσεως. Ο Χριστός, η κεφαλή της Εκκλησίας, είναι όχι μόνο ο αναστάς εκ νεκρών, αλλά και ο εγείρων τους νεκρούς. Είναι νεκρεγέρτης ο Ιησούς Χριστός. Αφού, λοιπόν, γίνεται το

δύσκολο, η ανάσταση τόσων αμαρτωλών, δεν μπορεί να γίνει το εύκολο, η ανάσταση των σωμάτων κατά την κοινή ανάσταση;

(Αρχιμ.Δανιήλ Γ. Αεράκη, «Πάσχα Κυρίου»)

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>